

Υπόθεση C-19/95 P

San Marco Imprex Italiana Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Αίτηση αναιρέσεως — Σύμβαση δημοσίων έργων — Άρθρα 178 και 215,
δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ»

Διάταξη του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 I - 4437

Περίληψη της διατάξεως

- 1. Αναίρεση — Λόγοι αναιρέσεως — Απλή επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον τον Πρωτοδικείου — Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών — Απαράδεκτο — Απόρριψη
(Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 168 Α· Οργανισμός του Δικαστηρίου ΕΚ, άρθρο 51· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο 112 § 1, στοιχ. γ')*
- 2. Αναίρεση — Λόγοι αναιρέσεως — Εσφαλμένη εκτίμηση των νομοτύπως προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων — Απαράδεκτο — Απόρριψη
(Οργανισμός του Δικαστηρίου ΕΚ, άρθρο 51)*
- 3. Αναίρεση — Λόγοι αναιρέσεως — Ισχυρισμός προβαλλόμενος για πρώτη φορά στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως — Απαράδεκτο
(Οργανισμός του Δικαστηρίου ΕΚ, άρθρο 51)*

1. Από το άρθρο 168 Α της Συνθήκης, το άρθρο 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναιρέση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό.

Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

Η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκεί, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό

των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνήγαγε το Πρωτοδικείο.

2. Από το άρθρο 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί.
3. Ισχυρισμοί προβαλλόμενοι για πρώτη φορά στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου απορρίπτονται ως απαράδεκτοι. Πράγματι, αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό τον οποίο δεν είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο απ' ό,τι είχε η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται, συνεπώς, στον έλεγχο της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του.